

ména průvodní návrhy o své vzájemné pohledávce za soukromým účastníkem. Nálezací soud nepřipustil nabízené důkazy pro nerozhodnost se zřetelem na dosavadní výsledky průvodního řízení a opřel v rozsudku své přesvědčení o tom, že obžalovaný nemá proti soukromému účastníku pohledávání, o svědeckou výpověď soukromého účastníka Josefa Š-a, jenž jen uvedl, že obžalovaný nemá proti firmě žádného pohledávání. Naproti tomu obžalovaný, čině zejména návrh na výslech svědka Františka J-a a na předložení knih soukromého účastníka Josefa Š-a o příjmech a vydáních a výplatních listin, tvrdil kromě jiného také, že »Josef Š. byl nařízením Živnostenského soudu ze dne 1. února 1928 uznán povinným zaplatiti obžalovanému dotyčnou pohledávku pod exekucí«. Podle toho neomezil se obžalovaný na pouhé tvrzení o jsoucnosti své pohledávky, nýbrž uvedl k prokázání jejímu takové konkrétní poukazy, které by při posuzování věci padaly nebo aspoň mohly padati na váhu. Když za takového stavu věci nálezací soud zamítl důkazní návrhy obžalovaného, porušil tím zásadu rovnosti stran na újmu obžalovaného, nevyčerpav úplna závažné důkazní prostředky, jež byly způsobilými přivoditi náležité objasnění věci. Důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř. je proto opodstatněn (posl. odst. § 281 tr. ř.) a podotýká se jen ještě, že při zjišťování subjektivní viny může míti význam též okolnost, zda obžalovaný nebyl aspoň subjektivně opravdově o tom přesvědčen, že má za Josefem S-em pohledávku a že je oprávněn k zabezpečení jejímu podržení si dotyčné věci až do zaplacení. Takové přesvědčení vylučovalo by zlý úmysl v § 1 tr. zák. předpokládaný a tím i trestnost jednání (viz zejména sb. n. s. čís. 1668).

### Čís. 3407.

Vylákal-li kdo lstivým jednáním nebo předstíráním a vzbuzeným tak omylem zboží jen za tím účelem, by si výtěžkem za ně zajistil svou kauční pohledávku, nejednal po případě v úmyslu poškoditi ve smyslu § 197 tr. zák.

Odnětí věci věřitelem jen k zabezpečení jeho pohledávky za držitelem věci není krádeží, nýbrž jen svémocí.

(Rozh. ze dne 7. března 1929, Zm I 720/28.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. října 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II a), c) tr. zák. a přestupkem zpronevěry podle § 461 a 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znova jednal a rozhodl.

### D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4, 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Dovolání se zmatku podle čís. 4 je pochybeno. Neboť obžalovaný při hlavním přelíčení neučinil ani přímo ani nepřímo

důkazní návrh, takže scházejí již formelní předpoklady, za kterých jedině je přípustné onoho zmatku se dovolávati. Leč vývody zmáteční stížnosti, posuzovány ve své celistvosti, poukazují k výtce neúplnosti rozsudku podle čis. 5 § 281 tr. ř. V tomto směru nelze stížnosti upřít oprávnění. Stížnost uplatňuje, že se obžalovaný hájil tím, že Josefa G-ová nebyla vůbec jeho zaměstnavatelkou, nýbrž Václav M., že tomuto odevzdal kauci 2.500 Kč, o jejíž vrácení měl důvodnou obavu, že si výtěžek za prodaných 200 kg loje v ceně 1.900 Kč ponechal na úhradu své pohledávky proti M-ému ve výši 2.500 Kč a že si též výtěžek za prodaných 10 kg škvarků 30 Kč podržel na srážku své kauční pohledávky. Odpovídá skutečně spisům, že obžalovaný přednesl tuto obhajobu a že tvrdil nad to, že má proti M-ému také ještě k pohledávání nedoplatek na mzdě a že tento činí asi 300 Kč. O této obhajobě není v rozsudku zmínky. A přece měl se s ní nalézací soud vypořádati, poněvadž posouzení toho zda vyčerpává jednání obžalovaného skutkovou povahu podvodu, závisí především od otázky, zda směřoval úmysl obžalovaného k tomu, by někomu způsobil škodu. Jen v případě kladné odpovědi na tuto otázku přišly by ostatní znaky podvodu v úvahu. I kdyby proto obžalovaný předsevzal skutečně šálivé jednání, jak ho rozsudek zjišťuje; kdyby tedy listivým jednáním nebo předstíráním a vzbuzeným tak omylem vylákal zboží na M-ém pokud se týče G-ové, avšak učinil tak jen za tím účelem, by si výtěžkem za zboží to zajistil svou kauční pohledávku, pak by, jak stížnost podle čis. 9 a) § 281 tr. ř. správně zdůrazňuje, sotva bylo lze u něho mluvit o úmyslu někoho poškodit a nedostávalo by se též podstatného znaku podvodu, totiž onoho, že osoba, jež byla uvedena v omyl utrpěla šálivým jednáním nějakou škodu. A kdyby dále, pokud jde o škvarky, byla správnou obhajoba obžalovaného, sotva by bylo lze mluvit o zlodějském úmyslu obžalovaného a v důsledku toho o krádeži dotyčného množství zboží, poněvadž odnětí věci věřitelem jen k zabezpečení jeho pohledávky za držitelem věci není krádeží, nýbrž jen svémocí (Sb. n. s. čis. 1668). Z toho vidno, že nalézací soud neměl obhajobu obžalovaného pominouti v rozsudku mlčením, nýbrž měl o ní uvažovati s nastíněných hledisek. Poněvadž se tak nestalo, trpí rozsudek neúplností podle čis. 5 § 281 tr. ř., zmáteční stížností zjevným poukazem uplatňovanou.

### Čís. 3408.

Ke skutkové podstatě zločinu podvodu se vyžaduje po stránce subjektivní, by pachatel jednal v úmyslu někoho poškodit; ani o škodě ani o tomto úmyslu nelze mluvit tam, kde škoda nemohla z uvedení v omyl (z oklamání) vzniknouti.

Mezi uvedením v omyl a škodou musí býti příčinná souvislost, škoda musí býti způsobena podvodným jednáním.

(Rozh. ze dne 7. března 1929, Zm I 116/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu